

Þriðjudaginn 11. júní 1985.

Nr. 93/1983.

Bæjarsjóður Akureyrar og

Hjalti Jóseppson

(Guðmundur Ingvi Sigurðsson hrl.)

gegn

sveitarstjórn Hrafnagilshrepps

f.h. hreppsins

(Jón Finnsson hrl.)

Jarðalög. Ógilding kaupsamnings. Ómerkingar- og frávísunarkröfu hrundið. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Magnús Þ. Torfason, Guðmundur Jónsson, Halldór Þorbjörnsson og Sigurgeir Jónsson og Gaukur Jörundsson prófessor.

Áfrýjendur hafa skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 29. apríl 1983. Eru dómkröfur þeirra aðallega þær, að hinn áfrýjaði dómur og öll meðferð málsins í héraði verði ómerkt og málinu vísað frá héraðsdómi. Til vara er þess krafist, að áfrýjendur verði sýknaðir af kröfum stefnda. Hvort sem málið sætir ómerkingu og frávísun samkvæmt aðalkröfu eða áfrýjendur verða sýknaðir samkvæmt varakröfu, er þess krafist, að stefndi verði dæmdur til að greiða þeim málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og að áfrýjendur verði dæmdir til að greiða óskipt málskostnað fyrir Hæstarétti.

Eftir uppsögu héraðsdóms voru teknar skýrslur af fimm vitnum, sem öll höfðu átt sæti í jarðanefnd Eyjafjarðarsýslu.

I.

Ómerkingar- og frávísunarkröfu sína reisa áfrýjendur einkum á því, að gagnaöflun í málinu sé mjög áfátt, að stefndi hafi andstætt 105. gr. laga nr. 85/1936 lagt fram í héraði mótmæli og athugasemdir, er geymi skriflegan málflutning, og að héraðsdómari hafi látið hjá líða að fjalla um það ex officio, hvort mál væri höfðað innan tilskilins frests samkvæmt 18. gr. jarðalaga nr. 65/1976.

Stefndi hefur mótmælt ómerkingar- og frávísunarkröfu áfrýjenda.

Ákvæði 18. gr. jarðalaga nr. 65/1976 verða eigi skýrð svo, að þau leggi skyldu á dómstóla til að gæta þess án kröfu, hvort mál sé höfðað innan þess frests, er þar greinir. Fallast ber á það með áfrýjendum, að gagnaöflun í héraði hafi eigi verið svo rækileg sem skyldi og að með framlagningu umræddra „mótmæla og athugasemda“ í héraðsdómi hafi stefndi brotið gegn 105. gr. laga nr. 85/1936, en hins vegar er þess að gæta, að um vanrækslu á gagnaöflun er einnig við áfrýjendur sjálfa að sakast. Þykja þessi gallar á málsmeðferð eigi vera svo verulegir, að efni séu til að taka ómerkingar- og frávísunarkröfu áfrýjenda til greina.

II.

Af hálfu stefnda er því haldið fram, að áfrýjendur hafi í héraði eigi haft uppi þá málsástæðu, að málið væri of seint höfðað. Vitnar stefndi þar til ummæla í héraðsdómi á þá leið, að mótmæli á þeim grundvelli hafi eigi komið fram, og bókana undir rekstri vitnamáls, sem höfðað var til öflunar frekari gagna eftir uppsögu héraðsdóms. Við lok dómsþings, sem háð var 27. október 1983, var bókað eftir lögmanni stefnda: „Við munnlegan málflutning fyrir héraðsdómi kvaðst lögmaður varnaraðila ekki líta svo á að málið væri of seint höfðað. Ég tel að þarna sé um bindandi yfirlýsingu að ræða f.h. umbjóðanda varnaraðila.“

Í tilefni ofangreindrar bókunar bókaði héraðsdómari: „Lögmaður Akureyrarbæjar mótmælir ekki framangreindri bókun, en vísar til greinargerðar á dóm skj. nr. 6, bls. 3.“

Málsgrein sú, sem þarnar mun vísað til, er svohljóðandi:

„Þetta getur varla talist nýlunda fyrir nefndina, þar sem áður var búið að þinglýsa fjölda sams konar samninga og m.a. í þeim hreppi, sem einn nefndarmanna er oddviti í, Öngulstaðahreppi, svo að vitneskja hefur verið fyrir hendi í nefndinni um þessa samninga og nefndin eða einstakir nefndarmenn „ex officio“ getað gert kröfur um, að þeir samningar yrðu lagðir fyrir nefndina, en það, að slíkt var ekki gert, sýnir aðeins að lítið hefur verið á öflun heitavatnsréttinda Akureyrarbæjar sem leigu, þar til Hrafnagilshreppur „pantaði“ bréf þetta.“

Áfrýjendur hafa hér fyrir dómi mótmælt því, að þeir hafi í héraði fallið frá þeirri málsástæðu, að málið væri of seint höfðað.

Fallast ber á það með héraðsdómara, að með samningi áfrýjenda frá 22. febrúar 1980 hafi réttur til að virkja og nýta jarðhita, sem fengist með borunum í landi jarðarinnar Hrafnagils, verið seldur Akureyrarkaupstað. Bar að afla samþykkis sveitarstjórnar Hrafnagilshrepps og jarðanefndar Eyjafjarðarsýslu til sölunnar skv. 1. mgr. 6. gr. jarðalaga nr. 65/1976, enda tekur undanþáguákvæði 5. tlf. 4. mgr. 6. gr. ekki til slíkrar ráðstöfunar. Samþykkis sveitarstjórnarinnar og jarðanefndarinnar var ekki aflað.

Samkvæmt 9. gr. jarðalaga er þinglýsing samnings sem þessa óheimil nema fyrir liggi samþykki viðkomandi sveitarstjórnar og jarðanefndar. Er ljóst, að ákvæði þetta er m.a. sett til að tryggja, að ráðstafanir sem þessi komist til vitundar þessara aðilja. Þetta brást, því að samningnum var þinglýst 27. febrúar 1980, án þess að fyrir lægi samþykki sveitarstjórnar Hrafnagilshrepps og jarðanefndar Eyjafjarðarsýslu. Það er ósannað, að þessi aðiljar hafi vitað svo snemma, að hitaréttindum jarðarinnar var með samningum ráðstafað andstætt fyrimælum jarðalaga, að málshöfðunarfrestur samkvæmt 18. gr. laganna hafi verið liðinn, er málið var höfðað. Verður ekki heldur talið, að stefndi hafi með öðrum hætti firrt sig rétti til að höfða mál þetta.

Samkvæmt þessu og að öðru leyti með vísan til forsendna hins áfrýjaða dóms ber að staðfesta hann.

Eftir þessum úrslitum verða áfrýjendur dæmdir til að greiða stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, 40.000,00 krónur.

D ó m s o r ð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Áfrýjendur, Akureyrarkaupstaður og Hjalti Jóseppson, greiði in solidum stefnda, sveitarstjórn Hrafnagilshrepps f.h. hreppsins, 40.000,00 krónur í málskostnað fyrir Hæstarétti að viðlagðri aðför að lögum.

S é r a t k v æ ð i

**Magnúsar Þ. Torfasonar hæstaréttardómara og
Gauks Jörundssonar prófessors.**

Við erum sammála I. og II. kafla atkvæðis meiri hluta dómenda.

Í greinargerð í héraði hreyfðu áfrýjendur því, að jarðanefndarmenn hefðu vitað um samninga áfrýjenda um jarðhitaréttindi og þeim því verið í löfa lagið að krefjast þess, að þeir yrðu lagðir fyrir jarðanefnd, ef þeir hefðu talið ástæðu til. Samkvæmt því og með hliðsjón af 113. gr. laga nr. 85/1936 þykir eiga að fjalla um þá málsástæðu, að stefndi hafi glatað rétti vegna tómlætis.

Hér fyrir dómi var því lýst, án þess að andmælum sætti, að Akureyrarbær hefði hafist handa um borun eftir heitu vatni um það leyti sem samningur sá, sem í málinu greinir, var undirritaður, eða þegar í febrúarmánuði 1980. Með hliðsjón af þeim kostnaðarsömu framkvæmdum, sem hér var um að tefla, varð að ætlast til þess af stefnda, að hann gerði án tafar ráðstafanir til að kynna sér samning áfrýjenda og fá hann ógiltan með dómi, ef hann taldi rétt á sér brotinn með honum, en fyrirvarsmönnum stefnda hlaut að hafa verið ljóst, að samningar lægju fyrir. Stefndi lét það hins vegar undir höfuð leggjast, þar til komið var fram undir mánaðamót júlí og ágúst 1981. Þykir stefndi, eins og hér stendur sérstaklega á, hafa sýnt slíkt tómlæti, að hann hafi fyrirgert rétti til að hafa uppi ógildingarkröfu þá, sem hann hefur gert í máli þessu.

Samkvæmt framansögðu teljum við, að sýkna beri áfrýjendur af kröfum stefna í máli þessu, en rétt sé, að málskostnaður í héraði og fyrir hæstarétti falli niður.

Dómur aukadómþings Eyjafjarðarsýslu 6. apríl 1983.

Mál þetta, sem dómtekið var 22. f.m., var höfðað með stefnu, útgefinni 16. október 1981, birtri 20. og 22. október sama ár, á hendur bæjarsjóði Akureyrar og Hjalta Jósepsyni, eiganda Hrafnagils í Hrafnagilshreppi. Málið var þingfest 30. október 1981.

Dómkröfur stefnanda eru þær, að ógiltur verði samningur á milli stefndu frá 22. febrúar 1980 um borunar-, virkjunar- og nýtingarrétt jarðhita í landi jarðarinnar Hrafnagils og til viðurkenningar á því, að stefnandi fái fyrir hönd hreppsins þau umráð og not fasteignarinnar, sem samningurinn tekur til, og með sömu skilmálum og í honum greinir, allt í samræmi við 18. gr. jarðalaga nr. 65 frá 1976.

Þá krefst stefnandi málskostnaðar úr hendi stefndu in solidum að skaðlausu eða eftir mati dómsins.

Stefndu krefjast sýknu af kröfum stefnanda og að þeim verði dæmdur hæfilegur málskostnaður.

Með yfirlýsingu, dags. 22. f.m., á dómskjali nr. 17 lýstu lögmenn aðilja yfir því, að samkomulag væri um að skipta sakarefninu samkvæmt heimild í 4. mgr. 71. gr. laga nr. 85/1936, þannig að krafan um ógildingu samningsins frá 22. febrúar 1980 um borunar-, virkjunar- og nýtingarrétt jarðhita í landi jarðarinnar Hrafnagils verði sótt og varin sérstaklega með áskildum rétti til að ræða síðar kröfuna um, að hreppurinn fái þau umráð og not fasteignarinnar, sem samningurinn tekur til, og með sömu skilmálum og í honum greinir, allt í samræmi við 18. gr. laga nr. 65/1976. Samkvæmt beiðni féllst dómari á framangreinda málsmeðferð, og verður því í dómi þessum eingöngu fjallað um kröfuna um ógildingu á samningi milli stefndu frá 22. febrúar 1980.

Sátt hefur verið reynd í málinu, en án árangurs.

Málavextir eru þeir að þann 22. febrúar 1980 gerðu stefndu með sér samning um einkarétt til handa Akureyrarbæ til jarðborana eftir heitu vatni í landi jarðarinnar Hrafnagils í Hrafnagilshreppi og til að virkja og nýta þann jarðhita, sem fæst með borunum. Fyrstu 5 greinar samningsins eru svohljóðandi:

„1. gr.

Akureyrarbær fær einkarétt til jarðborana eftir heitu vatni í landi jarðarinnar Hrafnagils í Hrafnagilshreppi, og til að virkja og nýta þann jarðhita, sem fæst með borunum.

Akureyrarbær er heimilt að bora í landi jarðarinnar, þar sem sérfræðingar Orkustofnunar álíta vænlegt, en haga ber framkvæmdum þannig, að sem minnstri röskun og spjöllum valdi.

Um hverjar þær framkvæmdir, sem Hitaveita Akureyrar gengst fyrir í landi jarðarinnar og valda kunna spjöllum eða raski af einhverju tagi á landi, eignum eða gæðum, skal hafa samráð við jarðeiganda og taka tillit til óska hans, svo haga megir verkum á sem hagkvæmastan hátt fyrir báða aðila.

2. gr.

Akureyrarbær eru heimil nauðsynleg afnot af landi jarðarinnar til borunar eftir heitu vatni og virkjunar jarðhitans.

Heimilt er að leggja þær hitavatnsleiðslur um land jarðarinnar, sem nauðsynlegar eru til nýtingar jarðhitans, gera nauðsynlega umferðaleið meðfram leiðslum og að vinnusvæðum, gera borplön, reisa dælustöð, loftskilju, reisa dæluhús yfir borholur og annað er nauðsynlegt reynist, vegna virkjunar og nýtingar jarðhitans. Jafnframt er Akureyrarbær heimil sú um-

ferð um land jarðarinnar, sem nauðsynleg er vegna borana, lagningar leiðslna, byggingar dælustöðvar, loftskilju, dæluhúsa og viðhalds og starfrækslu á mannvirkjum vegna virkjunar jarðhitans.

3. gr.

Vatnsmagn það sem uppi er á jörðinni í dag í heitri laug, sem nefnist Botnslaug (Syðri Hrafnagilslaug), um 4/5 sekúndulítri af 55°C heitu vatni, eða vatnsmagn að jafngildi ¼ sekúndulítri af 90°C heitu vatni, miðað við nýtingu vatnshita niður í 40°C, skal áfram vera óskert eign jarðarinnar og er eigendum hennar frjálst að ráðstafa vatni þessu að öllu leyti án ihlutunar Hitaveitu Akureyrar.

Verði röskun á sjálfrennsli heits vatns úr Botnslaug, sem í dag er nýtt til upphitunar tveggja íbúðarhúsa á jörðinni, meðan á borunar- og virkjunarframkvæmdum Hitaveitu Akureyrar stendur og beint verður rakið til framkvæmda hitaveitunnar á jörðinni, þá skal Akureyrarbær bæta jarðeiganda það tjón, sem hann kann að verða fyrir vegna hugsanlegra erfiðleika og kostnaðar við upphitun íbúðarhúsanna á jörðinni.

4.gr.

Endurgjald fyrir borunar-, virkjunar- og nýtingarrétt jarðhitans skal vera sem hér segir:

a) Við undirskrift samnings greiðir Akureyrarbær jarðeiganda í eitt skipti fyrir öll kr. 12.000,00.- (sic)

b) Fáist það vatnsmagn við boranir á jörðinni, að Akureyrarbær virki vatnið og nýti fyrir hitaveituna og á meðan nægjanlegt vatnsmagn fæst á jörðinni, þá fær jörðin Hrafnagil vatn til eigin nota án endurgjalds, allt að jafngildi ½ sekúndulítra af 90°C heitu vatni, miðað við nýtingu vatnshita niður í 40°C, til viðbótar því vatnsmagni, sem er eign jarðarinnar og getur í 3. gr. samnings þessa.

Eiganda jarðarinnar er frjálst að ráðstafa vatni þessu að öllu leyti, án ihlutunar Hitaveitu Akureyrar, nema til endursölu.

Þegar Akureyrarbær hefur virkjað það vatnsmagn, sem hann kann að hafa fengið við boranir á jörðinni, og tekur að nýta það fyrir Hitaveitu Akureyrar, þá yfirtekur hitaveitan heimæð að núverandi tveimur íbúðarhúsum á jörðinni og leggur nýja heimæð að þeim frá borholu eða virkjunarstað, þegar nauðsynlegt reynist án þess að hitaveitan krefjist heimæðargjalds, og sér um heitt vatn að íbúðarhúsunum á meðan Hitaveita Akureyrar hefur yfir heitu vatni að ráða á jarðhitasvæðinu.

Heimæðin að íbúðarhúsunum á jörðinni telst frá þessum tíma í eigu og umsjá Hitaveitu Akureyrar. En að öðru leyti skal jarðeigandi og notendur heita vatnsins hlíta ákvæðum reglugerðar fyrir Hitaveitu Akureyrar, sem

í gildi er á hverjum tíma, að svo miklu leyti sem hún brýtur ekki á bága við samning þennan.

c) Fáist það vatnsmagn við boranir á jörðinni, að Akureyrarbær virki vatnið og nýti fyrir Hitaveituna, skal Akureyrarbær auk þess sem að ofan greinir, greiða jarðeiganda í eitt skipti fyrir öll kr. 2.883.935.- fyrir jafngildi hverra 10 sekúndulíttra af 90°C heitu vatni, miðað við nýtingu vatnshita niður í 40°C, upp að 100 sekúndulítrum, sem virkjaðir eru og hitaveitan nýtir. Lágmarksgreiðsla er kr. 2.883.935.- ef vatn er virkjað og hitaveitan nýtir það, og hámarksgreiðsla er kr. 28.839.350.-, enda þótt virkjað og nýtt vatnsmagn fari fram úr 100 sekúndulítrum. Greiðslur þessar breytast með verðlagi orkugjalds á heitu vatni til notenda hitaveitunnar, samkvæmt gildandi gjaldskrá fyrir Hitaveitu Akureyrar, frá undirskriftardegi samningsins til þess tíma að virkjun hefst. Orkugjald til notenda hitaveitunnar 15. febrúar 1980 er kr. 9.517,- fyrir hvern mínútulíttra vatns á mánuði, samkvæmt magnhemli, eða kr. 476.- fyrir hvern m³ vatns, samkvæmt vatnsmæli.

Aðilar eru sammála um, að greiðslur samkvæmt ofansögðu fyrir virkjað vatnsmagn, sem hitaveitan nýtir, skuli miðaðar við sanngjarnt mat á vatnsmagni.

Skal vatnsmagn hvernar borholu miðað við meðalnýtingu (dælingu) 2 ára og vinnslu úr fleiri borholum á svæði, sem sérfræðingar Orkustofnunar telja að leggja beri til grundvallar, með tilliti til þess, að vatnskerfi borhola kunni að vera meira eða minna samtengd, og hvað ætla megí að borholur á svæðinu kunni að gefa á lengri tíma, miðað við stöðuga vatnsvinnslu og eðlilegan niðurdrátt í borholum.

Lágmarksgreiðsla skal innt af hendi innan eins árs frá virkjun og nýtingu fyrstu borholu á jörðinni, en greiðsla fyrir hverja 10 sekúndulíttra vatnsmagns samkvæmt ofansögðu, þegar þau skilyrði eru fyrir hendi, sem sett eru fyrir þeirri greiðslu hér að framan.

Enda hafi vatnsmagn, samkvæmt skilgreiningu að ofan náð 20 sekúndulítrum, þegar önnur greiðsla fer fram, 30 sekúndulítrum, þegar þriðja greiðsla fer fram o.s.frv.

5.gr.

Jarðeigandi afsalar Akureyrarbæ fullum afnotum af landi undir hita-vatnsleiðslur, umferðarleið meðfram leiðslum, undir dælustöð, loftskilju og dæluhús yfir borholur og annað er nauðsynlegt reynist, vegna virkjunar og nýtingar jarðhitans, í samræmi við ákvæði 31. gr. orkulaga nr. 58 29. apríl 1967, gegn því að Akureyrarbær greiði bætur samkvæmt mati.

Aðilar eru sammála um, að þar sé um fullnaðargreiðslu að ræða fyrir

afnotarétt af landinu til frambúðar, vegna hitaveitumannvirkja, sem felur í sér skerðingu á eignar- og notagildi þess fyrir jarðeiganda.

Ennfremur skal Akureyrarbær greiða bætur fyrir önnur landsspjöll og tjón í eða á landi jarðarinnar, sem hljótast kann af umferð, framkvæmdum vegna borana, lagningu hitavatnsleiðslna, byggingu dælustöðvar, loftskilju, dæluhúsa og viðhaldi og starfrækslu mannvirkja.

Við mat á bótum skal tekið til viðmiðunar það, sem tíðkast annars staðar við hliðstæðar framkvæmdir.

Miðað skal við, að bætt sé það land, sú aðstaða og þau jarðargæði, sem rýrna að gildi við framkvæmdir Hitaveitu Akureyrar.

Verði ekki samkomulag um ofangreindar bætur, eða annað tjón og þá eignarýrnun, sem verða kann, þá eru aðilar sammála um að sætta sig við mat tveggja dómkvaddra óvilhallra manna.“

Á fundi sínum 11. ágúst 1981 veitti jarðanefnd Eyjafjarðarsýslu samþykki sitt til málshöfðunar þessarar, og með bréfi, dags. 22. september 1981, samþykkti landbúnaðarráðuneytið, að mál þetta yrði höfðað.

Stefnandi byggir kröfu sína á því, að í framangreindum samningi felist ráðstöfun verðmætra hitavatnsréttinda og hagnýting á fasteigninni í sambandi við not þeirra, og telur stefnandi, að hér sé um að ræða fasteignarréttindi, sem falli undir 3. gr. jarðalaga nr. 65/1976, og hafi stefndu því borið samkvæmt 1. mgr. 6. gr. jarðalaga að afla samþykkis sveitarstjórnar Hrafnagilshrepps og jarðanefndar Eyjafjarðarsýslu fyrir sölunni. Slíkt hafi ekki verið gert og salan látin fram fara án vitundar þeirra. Telur stefnandi, að af þessu leiði að samningurinn hafi ekki gildi milli stefndu samkvæmt 18. gr. jarðalaga.

Stefndu mótmæla framangreindum skilningi stefnanda og byggja sýknukröfu sína á 5. t.l. 4. mgr. 6. gr. jarðalaga, en þar segir, að ekki þurfi að tilkynna sveitarstjórn eða jarðanefnd og afla samþykkis þeirra, ef leigð eru vatnsréttindi. Telja stefndu, að í framangreindum samningi hafi verið um slíka leigu eða afnotarétt á vatnsréttindum að ræða.

Niðurstaða dómsins.

Telja verður, að þau atriði, sem um er samið í samningi á milli stefndu frá 22. febrúar 1980, falli undir gildissvið jarðalaga nr. 65/1976.

Þegar samningurinn er virtur í heild og ekki síst með hliðsjón af því, að hann er ótímabundinn, í honum eru engin uppsagnarákvæði og hvernig greiðslum fyrir réttindi samkvæmt honum er háttað, verður að telja, að þar sé um varanlega ráðstöfun á rétti til jarðborunar eftir heitu vatni í landi jarðarinnar Hrafnagils í Hrafnagilshreppi að ræða og heimild til að virkja og nýta þann jarðhita, sem fæst með borunum.

Með hliðsjón af framansögðu bar stefndu samkvæmt 6. gr. jarðalaga

nr. 65/1976 að afla samþykkis sveitarstjórnar og jarðanefndar til þeirrar ráðstöfunar, sem samningurinn tekur til. Þótt um leigu- eða afnotasamning væri að ræða, væri niðurstaðan sú sama, þar sem undantekningarákvæði í 4. mgr. 6. gr. jarðalaga eiga ekki við um samninginn.

Í 18. gr. jarðalaga er sveitarstjórn veitt heimild með samþykki jarðanefndar og ráðherra til að höfða mál til ógildingar á ráðstöfun, sem gerð er andstætt fyrirmælum jarðalaga. Í 18. gr. segir, að málsókn skuli hefjast innan 3 mánaða, frá því að jarðanefnd barst vitneskja um ráðstöfunina. Í máli þessu liggur ekki fyrir, hvenær jarðanefnd fékk vitneskju um samninginn. Af hálfu stefndu hefur því ekki verið haldið fram, að málið sé of seint höfðað, og þykir því verða að miða við það, að málið sé höfðað innan tilskyldra tímamarka.

Með hliðsjón af framansögðu er fallist á kröfu sóknaraðilja um að ógilda samning á milli eiganda jarðarinnar Hrafnagils í Hrafnagilshreppi og bæjarstjórnans á Akureyri f.h. bæjarsjóðs Akureyrar frá 22. febrúar 1980 um einkarétt Akureyrarbæjar til jarðborunar eftir heitu vatni í landi jarðarinnar Hrafnagils í Hrafnagilshreppi og til að virkja og nýta þann jarðhita, sem fæst með borunum.

Eftir þessum úrslitum ber að dæma stefndu in solidum til að greiða stefnanda málskostnað, sem ákveðst kr. 25.000,00.

Með úrskurði, uppkveðnum 1. nóvember 1982, vék Ásgeir Pétur Ásgeirsson, aðalfulltrúi sýslumanns Eyjafjarðarsýslu, sæti í máli þessu, og með úrskurði, uppkveðnum 1. desember 1982, vék Elías I. Elíasson sýslumaður sæti í máli þessu. Með bréfi, dags. 12. janúar 1983, var Þorsteinn A. Jónsson, deildarstjóri í dóms- og kirkjumálaráðuneytinu, skipaður setudómari í máli þessu. Hefur hann farið með málið frá þeim tíma og kvað upp dóm þennan.

D ó m s o r ð:

Samningur stefndu, eiganda jarðarinnar Hrafnagils í Hrafnagilshreppi, Hjalta Jósepssonar, og bæjarstjórnans á Akureyri f.h. bæjarsjóðs Akureyrar frá 22. febrúar 1980 um einkarétt Akureyrarbæjar til jarðborunar eftir heitu vatni í landi jarðarinnar Hrafnagils í Hrafnagilshreppi og til að virkja og nýta þann jarðhita, sem fæst með borunum, er ógildur.

Stefndu greiði in solidum stefnanda kr. 25.000 í málskostnað innan 15 daga frá lögbirtingu dómsins að viðlagðri aðför að lögum.